

Sygn. akt II CNP 28/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2015 r.,

skargi M. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 16 stycznia 2014 r.,

sygn. akt II Ca 811/13

wydanego sprawie z powództwa M. B.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej w Warszawie

o rentę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód M. B. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 16 stycznia 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 30 września 2013 r., którym oddalono powództwo przeciwko P. S.A. z siedzibą w Warszawie o zasądzenie renty.

Skarżący podniósł, że wyrok jest niezgodny z art. 366, art. 328 § 2, art. 278 § 1, art. 316 § 1 k.p.c. ponadto zapadł w nieważnym postępowaniu, z uwagi na pozbawienie powoda możliwości obrony praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Jako podstawę skargi wskazał naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 366, art. 278 § 1, art. 217 § 1 w zw. z art. 224 § 1 w zw. z art. 379 pkt 5, art. 379 pkt 5, art. 328 § 2, art. 316 § 1 k.p.c. W zakresie określenia szkody stwierdził, że wydanie niekorzystnego rozstrzygnięcia na skutek uprawomocnienia się doprowadziło do „nieuzyskania korzyści” w postaci renty należnej mu z uwagi na zdrowotne konsekwencje poważnego wypadku drogowego z 1994 r., z którymi na co dzień się boryka.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym zmierzającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego orzeczenia, do przesądzenia jednej z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ją regulujące muszą być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność z prawem musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Przesłanka ta zachodzi, gdy orzeczenie jest widocznie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, bądź uchybia ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia

4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Oznacza to, że podstawą uwzględnienia skargi nie może być każde uchybienie przepisom prawa, nawet jeżeli wystąpiło w toku postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

Sformalizowany charakter skargi leży u podstaw wprowadzenia szczególnych wymagań procesowych, których niezachowanie powoduje konieczność jej odrzucenia bez wszczynania postępowania naprawczego. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego powołanie się na wystąpienie określonej szkody, bez wyraźnego i ścisłego wskazania jej wysokości, przedstawienia przekonującej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać, że szkoda ta została rzeczywiście stronie wyrządzona, jak również bez powołania dowodów bądź środków uwiarygodniających twierdzenia strony w tym zakresie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia obowiązku uprawdopodobnienia szkody (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 33/14; z dnia 9 grudnia 2013 r., II CNP 43/13; z dnia 31 października 2013 r., III CNP 28/13 – nie publ.). Sytuacja taka zachodzi w przedmiotowej sprawie. Skarżący nie uprawdopodobnił wyrządzenia szkody. Twierdzenie, że polega ona na pozbawieniu go żądanej renty oraz odwołanie się do wartości przedmiotu sporu są oczywiście niewystarczające. Jak wskazuje się w judykaturze gdyby powołanie się na oddalenie powództwa miało być wystarczające dla spełnienia tego wymagania, wprowadzenie go przez ustawodawcę traciłoby sens (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11 i z dnia 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, niepubl.). Ponadto, skoro między wydaniem zaskarżonego orzeczenia

a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, a szkoda musi być spowodowana przez wydanie orzeczenia, to powinna zostać poniesiona później niż w dacie wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, Biul.IC 2007, nr 12, z dnia 25 maja 2007 r., II CNP 30/07, Biul.IC 2008, nr 12).

Z tych względów skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, jako nie spełniającą wymagań ustawowych, Sąd Najwyższy odrzucił (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).